

Tanker

Hej Borgmester

Jeg er p.t. i aktivering som klasseassistent på Rynkevangskolen, efter eget ønske, i gang med 4 periode Tilknyttet 8A og delvis 8B.

Hvad jeg kan se er man har pålagt lærerne en næsten umulig opgave.

22 elever og 45 minutter, hvor der skal ske almen indlæring og tages individuelle hensyn.

Man har i klasserne fået tilført elever af stærkt styrende karakter samt fagligt svagt funderede elever. For at tingene skal kunne gå op i en højere enhed vil det kræve en vis disciplin. Det vil tage flere år før det vil være en naturlig ting, nemlig først når de nystartede elever vokser op gennem klasserne.

Hvordan tackler man så de nuværende årgange? Det er ligesom ikke nok at sige "sid stille og lyt efter". At eleverne skal gå i skole og lære, bør være en arv eleverne er blevet bibragt fra hjemmet; men jeg oplever visse elever ikke har den ringeste forståelse for nødvendigheden af at lære.

Jeg vil mene den effektive læringstid i en gennemsnitslektion er omkring 30 minutter. Resten af tiden bruges på at få flokken samlet, materialer fundet frem og ævl og kævl. Det kan være relevant at diskutere hvordan tingene skal læres; men hvorfor de skal læres må eleverne være blevet oplyst hjemmefra.

***"Det er fortsat forældrenes vigtigste opgave
at være ansvarlige for atmosfæren i familien
- dvs. ansvarlige for samspillet
som igen er afgørende for den enkeltes adfærd og trivsel.
Dette ansvar kan ikke uddelegeres."***

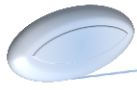
Jesper Juul: Dit kompetente barn. Schönberg, 1995, s. 218f

Skolereformen i 1975, (kald mig bare reaktionær) blev givet i en tid hvor der var en almen forståelse for udviklingen af det enkelte individ; meeeeee, eleverne havde alligevel den almene opdragelse med hjemmefra, så de evnede at tage fra. For nutidens elever ser det andeledes ud, henset deres forældre kun kender til "den nye skole". De har ikke givet deres børn den almene forståelse for at agere i samspil men omverdenen.

***"Det er de voksne, der har afskaffet autoriteten,
hvilket kun kan betyde én ting:
At de voksne forsøger
at unddrage sig ansvaret for den verden,
de har sat børnene i."***

Fernando Savater: Mod til at opdrage. Samtid, 1997, s. 98

At tro man, trylle-trylle-trylle, kan vende en supertanker (skolen) 180 grader over en nat, er naivt.

Ingen tvivl, jeg har ondt af de unge teenagere, thi de forstår ikke hvad de er oppe imod. Vil man undgå at tabe disse generationer på gulvet, mener jeg det absolut, i en overgangsperiode, vil være tilrådeligt at give klasserne en understøttelse, hvor det er nødvendigt.

Tanker

På Rynkevangskolen er jeg, i matematik-biologi-fysik-kemi, understøttende for de fagligt svagest funderede så de kan få et løft. Læreren kan så yde støtte til de dygtigere elever. Så undgås Ritt-syndromet, kan vi ikke alle være lige kloge, må vi være lige dumme.

Den øvrige tid er jeg "moderater" og hjælper i stort set alle fag. Med tolerance og tålmod kan man komme langt.

I en overgangsfase vil det være nødvendigt at tilføre, efter behov, de klasser hvor der er massive problemer ekstra ressourcer, for at skabe rammerne til et aktivt og positivt læringsmiljø.

Hvad jeg har oplevet er det er lykkedes, indenfor en træskolængde, at få klassen på rette vej og fået dæmpet gemytterne en del, ved øjeblikkelig og insisterende indgriben, samtidig gives der mulighed for, i de stille stunder, at give de fagligt svageste et løft. Det bør, kun i yderste konsekvens, være løsningen at sende elever udenfor klassen, henset ingen bliver klogere af den grund.

Men, riget fattes penge, derfor bør det være kommunen der opretter et slags flyverkorps. Dette kan træde hjælpende til på de skoler hvor der er problemer med læringsmiljøet, for jeg er sikker på det ikke kommer af sig selv.

Mit bud vil være de fleste klasser vil kunne bringes på rette kurs indenfor en rimelig tidsramme.

Kunne vi ikke få Kalundborg på landkortet endnu engang, som en kommune der tager de unge alvorligt og vil give dem en hjælpende hånd til at sikre deres, og Rigets, fremtid. Kunne Kalundborg give Kina kamp til stregen, ville det ikke være helt ringe.

For øvrigt har jeg tidligere været ansat i Fængselsvæsenet og har der skammet mig over at skulle være den, der satte den ultimative grænse for de håbefulde unge.

Det os som ældre, der risikerer at sætte de unge i en håbløs situation, kun få af dem er bevidste om. Men brokke os over de unge, det kan vi. Dybest set burde vi skamme os.

Den anden dimension, lærerne og lederne, må vente til en anden god gang

Med venlig Hilsen

Torben Kragh

Sunflower2012@live.dk